

ธรรมรักษา
ผู้ประพาศิธรรม

ธรรมแด
ย่อมรักษาผู้ประพาศิธรรม

ธรรมรักษาผู้ประพடுத்தธรรม

๔๐๔

ช่วงเวลานี้ เป็นเวลาที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง เพราะเราจะได้ประพடுத்தปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นลัทธิธรรมนำพาชีวิตให้เข้าถึงความสุข หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งมวล ปัจจุบันนี้มนุษย์ส่วนใหญ่ยังไม่รู้เลยว่าเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต เมื่อไม่ได้ฟังธรรมของพระพุทธองค์ ชีวิตจึงต้องเวียนวนอยู่ในกระแสแห่งความทุกข์ระทม เหมือนถูกตรึงด้วยเครื่องพันธนาการร้อยรัด แต่เมื่อได้ฟังพระสัทธรรม ก็จะเข้าใจความเป็นจริงของชีวิต แล้วมุ่งแสวงหาสาระอันแท้จริง เพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุด คือพระนิพพาน

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“ธมโม หเว รกขติ ธมมจารี”

ธรรมแล ย่อมรักษาผู้ประพடுத்தธรรม”

เคยมีนักปราชญ์ทางด้านภาษา ค้นคว้าเกี่ยวกับความหมายของคำว่า ธรรมะ ในพระไตรปิฎกมีอย่างน้อย ๕๐ ความหมาย สุดแต่ว่าเราจะหยิบยกเอาตอนไหนออกมาใช้ แต่ส่วนใหญ่แล้วเรามักจะได้ยินได้ฟังกันมาว่า ธรรมะคือความถูกต้อง ความดีงาม ความบริสุทธิ์ ความสะอาดผ่องใส ความสงบ ความเย็นกายเย็นใจ หรือความสุขกายสุขใจ

ธรรมรักษาผู้ประพฤติธรรม

๔๐๕

ส่วนในทางปฏิบัติ หลวงปู่ดปากน้ำ ภาชีเจริญ ท่านได้ สละชีวิตทำใจหยุดนิ่งกลับเข้าไปสู่ภายใน แล้วท่านเข้าไปค้นพบว่า ตัวตนเนื้อหนังที่แท้จริงของธรรมะนั้น อยู่ภายในตัวของเรานี้เอง ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ เป็นดวง ใสๆ กลมรอบตัว ไสยิ่งกว่าเพชร สวยงามมาก มีความ สว่างไสวมีความรู้ภายใน ปัญญาภายในบอกท่านว่า นี่เรียกว่า มนุษยธรรม คือดวงธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์ แล้วท่านค้นพบต่อ ไปอีกว่า ดวงธรรมนี้มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก ถ้า มนุษย์ไม่มีดวงธรรมดวงนี้ จะดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้ ถ้าเมื่อไรที่ดวง ธรรมดวงนี้ดับลง กายมนุษย์ต้องพลอยแตกดับไปด้วย เพราะ ฉะนั้นดวงธรรมจึงเป็นสิ่งที่ทรงรักษากายมนุษย์ไว้

การที่เราจะเข้าถึงดวงธรรมหรือธรรมะได้นั้น จะต้อง อาศัยการประพฤติธรรม คือ การรักษากาย วาจา ใจ ให้บริสุทธิ์ ปฏิบัติตามหลักกุศลกรรมบถ ๑๐ ประการ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่พูดเท็จ ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดเพื่อเจ้าใจไร้สาระ ไม่โลภอยากได้ของเขา ไม่พยาบาทปองร้ายใคร เห็นชอบตามคลองธรรม การจะรักษาสິงเหล่านี้ได้ จะต้องนำใจมาหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เพราะ เมื่อใจเราหยุดอยู่ที่ตรงนี้ ความบริสุทธิ์จะเกิดขึ้น ทั้งความคิด คำพูดและการกระทำก็บริสุทธิ์หมด

ธรรมรักษาผู้ประพฤติธรรม

๔๐๖

เมื่อใจของเราหยุดถูกส่วนดีแล้ว จะเห็นดวงธรรม หรือ ดวงปฐมมรรค ซึ่งเป็นหนทางเบื้องต้นที่จะนำไปสู่พระนิพพาน ดวงธรรมนี้แหละ จะเป็นสิ่งที่พึงที่ระลึกให้กับตัวของเรา ที่ว่าเป็น ที่พึง หมายถึง เวลาที่เรามีความทุกข์ พอเอาใจหยุดเข้าไปสู่ ภายใน เข้าถึงดวงธรรมแล้ว ความทุกข์ทั้งหลายที่มีอยู่ในใจ จะละลายหายสูญไปหมด ที่ว่าเป็นที่ระลึกคือ เมื่อเรามีความสุข แล้ว ถ้าหากเอาใจของเราหยุดเข้าไปสู่ภายใน จะเพิ่มเติม ความสุขให้แก่ตัวของเราเองยิ่งขึ้น

ดวงธรรมดวงนี้แหละ จะรักษาเราให้รอดพ้นจากบ่วง แห่งมาร จะปิดประตูบาปภูมิ บาปกรรมต่างๆ หยุดหมด ยังไม่ ให้ผล ความบริสุทธิ์ของใจที่เป็นดวงสว่างจะให้ผลก่อน และให้ ผลดียิ่งๆ ขึ้นไปตามลำดับ ดังเช่น พระมิลกเถระ

*พระมิลกเถระ ในสมัยที่ยังเป็นคฤหัสถ์ ท่านเป็น นายพราน หาเลี้ยงชีพด้วยการทำป่าณาติบาต ทำบาปทำกรรม มากมาก วันหนึ่งหลังจากที่ท่านบริโภคน้ำอย่างแล้ว ได้ไปยังที่ดัก บ่วง ระหว่างทางรู้สึกกระหายน้ำมาก จึงแวะเข้าไปเปิดหม้อน้ำ ที่ตั้งอยู่ในวัดของพระเถระรูปหนึ่ง ซึ่งกำลังเดินจงกรมอยู่

ธรรมรักษา ผู้ประพจน์ธรรม

๔๐๓

แต่พอเปิดหมอนน้ำ กลับไม่เห็นมีน้ำเลย จึงรู้สึกโกรธ เลยร้อง ตะโกนใส่พระเถระว่า “ท่านบริโภคาหารของชาวบ้านแล้ว ทำไมมัวแต่นอน ไม่ยอมตักน้ำดื่มไว้ในหม้อบ้างเลย” พระเถระ ได้ยินดังนั้น จึงเดินไปตรวจดู เห็นมีน้ำอยู่เต็มหม้อ จึงเอาขันตัก น้ำจนเต็ม ส่งให้นายพรานดื่ม เมื่อนายพรานดื่มน้ำแก้กระหาย แล้ว เกิดสังเวชใจขึ้นมาว่า เราบาปหนักแท้ๆ หมอน้ำมีน้ำ เต็มอยู่ แต่เรากลับมองไม่เห็นน้ำ นี่ถ้าเราละจากโลกนี้ไปแล้ว จะเป็นอย่างไรหนอ ด้วยความที่กลัวว่าผลของบาปจะตามมาทัน นายพรานขอพบกับพระเถระ

เมื่อพบแล้ว ท่านได้ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม เจริญ ภาวนาเป็นอย่างดี แต่ในระยะแรก ท่านไม่สามารถฝึกใจให้หยุด ให้นิ่งได้เลย เพราะท่านทำปาณาติบาตมามาก พอจะทำใจให้หยุด ภาพที่เคยฆ่าเนื้อฆ่าสุกรก็ปรากฏขึ้นมาในใจ เห็นกิริยาอาการ ของสัตว์ที่แสดงความเจ็บปวด ความทรมานในขณะที่ถูกฆ่า ภาพต่างๆ เหล่านี้ปรากฏขึ้นมาในใจของท่าน คอยหลอกหลอน ใจของท่านเร่าร้อนกระวนกระวาย ไม่สามารถจะหยุดนิ่งได้ พอปฏิบัติธรรมไม่ได้ผล ท่านเกิดเริ่มรู้สึกท้อแท้ถึงกับคิดจะ ลาสิกขา จึงไปปรึกษาพระเถระ

พระเถระฟังแล้วจึงให้พระมิลกะไปตัดไม้สดมาทำเป็น กองใหญ่และบอกให้เอาไฟเผา ท่านก็ปฏิบัติตาม แต่แม้จะก่อไฟ

ธรรมรักษาผู้ประพฤติธรรม

๔๐๘

จากทิศทางไหน ก็ไม่สามารถจะเผากองไม้สดนั้นให้ไหม้ได้ พระอุปัชฌาย์จึงเข้าฉานสมาบัติ อธิษฐานให้แผ่นดินแยกออกจากกัน แล้วนำไฟจากอเวจีมหานรกมาเพียงเล็กน้อย แค่ว่าแสงหิ่งห้อย มาใส่ที่กองไม้นั้น เพียงชั่วพริบตา กองไม้สดนั้นก็มอดไหม้หมด เหมือนจุดไฟเผาใบไม้แห้งฉะนั้น เมื่อพระอุปัชฌาย์แสดงความร้อนของไฟในนรกให้ท่านเห็นแล้วจึงบอกว่า ถ้าหากท่านสึกออกไป วิชากรรมที่เคยทำปาณาติบาตมาตลอดชีวิต จะทำให้ท่านต้องไปหมกไหม้ในนรกอเวจีที่ร้อนแรงขนาดนี้ ท่านมีละพंगแล้วก็เกิดความสลดสังเวชใจ กลัวภัยในนรก จึงเลิกล้มความตั้งใจที่จะสึก แล้วหันมาบำเพ็ญสมณธรรมอย่างเต็มที่

พอใจของท่านปล่อยวางหมด ไม่นึกถึงบาปอกุศลกรรมต่างๆ ที่เป็นอดีต ไม่ว่าจะเป็นภพอะไรเกิดขึ้นมาหลอกหลอน ก็ไม่สนใจ ไม่ไปยึดมั่นถือมั่น ท่านถือเสียว่า เมื่อพลาดพลั้งไปแล้ว ก็จะตั้งต้นใหม่ ตั้งแต่นี้ต่อไปจะทำแต่ความดี ท่านตั้งใจปฏิบัติธรรมด้วยความเพียรที่ต่อเนื่อง เมื่อไรที่เกิดความง่วงเหงาหาวนอน ท่านจะแก่ง่วงด้วยการวางฟางที่ชุ่มน้ำไว้บนศีรษะ หรือนั่งหย่อนเท้าทั้งสองลงไปในแอ่งน้ำ ท่านเพียรพยายามอยู่อย่างนี้ด้วยความอดทนอย่างยิ่ง

ในที่สุดท่านก็สมหวัง ใจหยุดถูกส่วนที่ศูนย์กลางกายฐาน

ธรรมรักษาผู้ประพฤติกุศลธรรม

๔๐๕

ที่ ๗ พอถูกส่วน ดวงธรรมจึงสว่างโพล่งขึ้นมา สว่างยิ่งกว่า ดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน ลบภาพบาปอกุศลกรรมต่างๆ ให้ เลือนหายไปหมด กุศลกรรมที่เคยทำในอดีตมาส่งผลในทันที เคยทำความดีไว้มากมายเท่าไร ก็มาส่งผลในตอนนี้ เพราะว่า เมื่อใจหยุดแล้ว ดวงสว่างเกิดขึ้น จึงจะเชื่อมโยงบุญเก่าที่ตน เคยทำมา กับบุญใหม่ที่ทำในปัจจุบัน สนับสนุนให้ใจของท่าน หยุดนิ่งเข้าไปอีก จนเข้าถึงกายธรรมพระอนาคามี สามารถตัด สังโยชน์เบื้องต่ำทั้ง ๕ ได้ ในขณะที่กำลังเดินจงกรมอยู่นั่นเอง

เราจะเห็นว่า ทั้งๆ ที่พระมีลูกเคยสร้างบาปสร้างกรรม มามากมาย ทำปาณาติบาตมาตลอดชีวิต แต่ในภายหลังท่านก็ สามารถหลุดพ้นจากกระแสนกรรม พ้นจากอบายได้อย่างเด็ด ขาดด้วยการประพฤติปฏิบัติธรรม ทำให้หยุดให้นิ่ง หากพวกเรา อยากจะหลุดพ้นจากบาปอกุศลทั้งหลายที่เคยทำมา ตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบัน ทั้งที่เจตนาและไม่เจตนา ทั้งในที่ลับและในที่แจ้ง ซึ่งทุกคนเคยพลาดพลั้งกันมาแล้วทั้งนั้น ถ้าไม่อยากไปสู่อบายภูมิ อยากจะหลุดพ้นจากกระแสนกรรมทั้งหลาย อยากไปสู่อายตณ- นิพพาน ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิด มีหนทางเดียวคือ ต้องทำใจ ของเราให้หยุดนิ่ง ให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ สิ่งนี้จะยกชีวิตของเรา ให้ขึ้นมาสู่เกาะแห่งธรรม ให้พ้นจากบาปกรรมทั้งปวง ไปสู่ ภาวนันวิเศษได้ในที่สุด